

2143

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

- a. opheffing van publiekrechtelijke en privaatrechtelijke belemmeringen met het oog op de aanleg, de instandhouding en het gebruik van werken ten behoeve van de landsverdediging (Belemmeringenwet Landsverdediging);
- b. strafrechtelijke bescherming van werken ten behoeve van de landsverdediging.

Nadat het Voorlopig Verslag der Commissie aan de Regering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

De ondergetekenden delen de mening van sommige leden, dat ingrijpen in de rechtssfeer van de publiekrechtelijke organen en van burgers zoveel mogelijk beperkt en in ieder geval met waarborgen omringd behoort te worden.

Zowel in de Memorie van Toelichting als in de Memorie van Antwoord op het Voorlopig Verslag van de Tweede Kamer hebben zij blijk gegeven van hun voornemen om alleen daar, waar dit strikt noodzakelijk is, van de bevoegdheden, welke dit ontwerp aan de Regering wil verlenen, gebruik te maken.

In het wetsontwerp is dit ingrijpen in de rechtssfeer van publiekrechtelijke organen en burgers met vele waarborgen omringd, te weten overeenstemming tussen de Minister van Oorlog of de Minister van Marine met zijn betrokken ambtgenoot, schriftelijke kennisgeving, overleg met rechthebbenden, beroep op het Gerechtshof en schadevergoeding.

Het scheppen van verdere waarborgen achten de ondergetekenden niet wel mogelijk. Dit zou naar hun oordeel meebrengen, dat het doel van het ontwerp — het op korte termijn tot stand brengen van de voor de landsverdediging noodzakelijke voorzieningen — zou worden gefrustreerd.

Zulks geldt met name voor een recht van beroep op de Kroon in de gevallen, in de artikelen 2 en 3 bedoeld. Dit zou toch slechts betekenis hebben, indien hangende dat beroep de uitvoering van de werken werd opgeschort. Aangezien nu juist met het wetsontwerp wordt beoogd het tot stand komen van werken ten behoeve van de landsverdediging te bespoedigen, meenden de ondergetekenden, dat dit tijdverlies niet mocht worden aanvaard. Zij zagen daarom van het voorstellen van het bedoelde beroep af.

Aan de waarborgen voor de betrokken organen is aandacht geschonken door overeenstemming met de in ieder geval „meest gerede” Minister voor te schrijven. De ondergetekenden menen, dat dit voldoende waarborg voor een juiste afweging der belangen zal zijn.

Met het nemen van de beslissing, dat geen mogelijkheid van beroep zou worden voorgesteld, verloor ook het motief voor het in de wet voorschrijven van de mededeling van het genomen Koninklijk besluit zijn betekenis. Hierdoor kreeg namelijk die mededeling in het systeem van dit wetsontwerp een — in vergelijking tot de Belemmeringenwet Verordeningen beperkter — administratief karakter. Uiteraard zal, ook al is dit niet voorgeschreven, aan het betrokken orgaan mededeling worden gedaan van een besluit van de Kroon, waarbij op grond van de Belemmeringenwet Landsverdediging een ontheffing of vergunning werd verleend. Dit zal geschieden door toezending van een afschrift van het Koninklijk besluit, waarbij de ontheffing of vergunning werd verleend.

In het in dit ontwerp gekozen systeem hebben de ondergetekenden het voorts daarom overbodig geoordeeld, de plicht tot mededeling uitdrukkelijk vast te leggen, omdat het betrokken orgaan bij het vóór-overleg, dat in het algemeen met de provinciale planologische dien-

sten en de betrokken gemeentelijke diensten over de uitvoering van werken wordt en zal worden gevoerd, reeds met een en ander op de hoogte zal raken en omdat de Minister, wiens overeenstemming voor het uitlokken van een Koninklijk besluit, houdende ontheffing of vergunning, is vereist, veelal contact met het betrokken orgaan zal opnemen.

Zoals in de toelichting op artikel 4 van het ontwerp reeds werd vermeld, zijn ten deze om voldoende soepelheid te bewaren bij de toepassing van de wet geen voorschriften vastgesteld.

Gaarne zijn de eerste twee ondergetekenden bereid nogmaals de verzekering te geven, dat bij de te nemen beslissingen zoveel als mogelijk is zal worden rekening gehouden met de eis van behoud van het in het dichtbevolkte *Nederland* in betrekkelijk geringe mate aanwezige maar des te dringender gewenste natuurschoon.

De Minister van Oorlog,

C. STAF.

De Minister van Marine,

C. STAF.

De Minister van Justitie,

H. MULDERIJE.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

J. H. VAN MAARSEVEEN.

*De Minister van Onderwijs, Kunsten
en Wetenschappen,*

TH. RUTTEN.

De Minister van Financiën,

P. LIEFTINCK.

*De Minister van Wederopbouw
en Volkshuisvesting,*

J. IN 'T VELD.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,

H. H. WEMMERS.

De Minister van Economische Zaken,

VAN DEN BRINK.

*De Minister van Landbouw, Visserij
en Voedselvoorziening,*

MANSHOLT.

De Minister van Sociale Zaken,

A. M. JOEKES.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeling van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 17den Juli 1951.

DE DREU
OOSTERHUIS
VAN WALSUM
WENDELAAR.